

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 332/2024
27.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Александра Косовића и адвоката Биљане Драгаш, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 88/23 од 10.05.2023. године и Вишег суда у Београду Кж1 594/23 од 18.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Александра Косовића и адвоката Биљане Драгаш, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 88/23 од 10.05.2023. године и Вишег суда у Београду Кж1 594/23 од 18.10.2023. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К 88/23 од 10.05.2023. године окривљени АА и ББ, оглашени су кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, па су осуђени на казне затвора у трајању од по 10 месеци, с тим да им се у изречене казне затвора урачунава време које су провели у притвору од 30.10.2019. године до 19.05.2020. године.

Истом пресудом, на основу члана 261. ЗКП, обавезани су окривљени АА и ББ да плате суду на име паушала износе од по 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а на основу одредбе члана 264. ЗКП, обавезани су окривљени да накнаде суду трошкове кривичног поступка, с тим да ће посебно решење о висини истих, бити донето накнадно.

Наведеном пресудом на основу одредбе члана 258. ЗКП, оштећена ВВ је упућена да имовинско-правни захтев остварује у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 594/23 од 18.10.2023. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА, адвоката Александра Косовића и Биљане Драгаш и браниоца окривљеног ББ, адвоката Душана Радосављевића, преиначена је пресуда Основног суда у Обреновцу К 88/23 од 10.05.2023. године и то само у погледу чињеничног описа кривичног дела, па је Виши суд у Београду окривљене огласио кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, док су у преосталом делу жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, као и жалба Основног јавног тужиоца у Обреновцу одбијене као неосноване, а пресуда Основног суда у Обреновцу К 88/23 од 10.05.2023. године, у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Александар Косовић и Биљана Драгаш, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) и повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП, без прецизирања конкретне повреде закона због које је захтев поднет, а из образложења произилази да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1) и члана 441. став 1. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), са предлогом да Врховни суд укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање уз измену поступајућег већа или да преиначи другостепену пресуду и донесе одлуку којом ослобађа окривљеног од осуде за кривично дело које му је стављено на терет или да преиначи побијане пресуде, на тај начин што ће у односу на окривљеног донети одлуку којом се окривљени ослобађа од оптужбе за извршење кривичног дела које му се ставља на терет, а да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одложи, односно прекине извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у коме се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Браниоци окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости наводе да се у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела за које је оглашен кривим правноснажним пресудама, већ се у његовим радњама стичу обележја сродног прекршаја из одредбе члана 8. Закона о јавном реду и миру, за који прекршај је прекршајно гоњење застарело или елементи кривичних дела који се гоне по приватној тужби, а с тим у вези се захтевом оспоравају и трошкови кривичног поступка.

Одредбом члана 344. став 1. КЗ прописано је да ко грубим вређењем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир, казниће се затвором до 3 године.

Из изреке другостепене пресуде, којом је преиначена првостепена пресуда у погледу чињеничног описа кривичног дела, произилази да су окривљени били у

урачунљивом стању, дрским и безобзирним понашањем по претходном договору и заједничким деловањем теже реметили јавни ред и мир и значајније угрозили спокојство грађана у насељеном месту, били су свесни да могу учинити дело, па су на то и пристали и били су свесни да је њихово дело забрањено и то тако што је окривљени ББ пазио да неко не наиђе, а окривљени АА је пришао возилу, полио га бензином с предње и задње стране и запалио га, услед чега је то возило потпуно изгорело, а у непосредној близини се налазило друго возило власништво ГГ, који је ушао у наведено возило са сувозачеве стране и одвезао га са паркинга, а оштећене ДД и ВВ су се уплашиле услед пожара, а оштећена ЂЂ је била у шоку и осећала се непријатно док је дете ВВ вриштало до јутарњих сати.

По налажењу Врховног суда, из наведеног чињеничног описа радњи извршења кривичног дела за које су окривљени АА и ББ оглашени кривим другостепеном пресудом произлазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, па су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА којима се указује да се у наведеним радњама не стичу битни елементи тог кривичног дела, већ битни елементи прекршаја из члана 8. Закона о јавном реду и миру или кривичног дела за које се гони по приватној тужби, а у вези са тим и наводи којима се оспорава одлука о трошковима кривичног поступка, од стране Врховног суда, оцењени су као неосновани.

Браниоци окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводе да су побијане пресуде засноване на доказима који нису смели бити узети у обзир у овом кривичном поступку, имајући у виду њихову контаминираност, односно њихову незаконитост, пре свега доказ – изјаву сведока оштећене ВВ, која је своја сазнања искључиво базирала на казивањима службених лица МУП-а пре самог почетка кривичног поступка, као и доказном материјалу који јој је био предочен пре покретања кривичног поступка и пре обавештавања органа гоњења и одбране о њиховој садржини – сведоку је било омогућено да изврши увид у транскрипте разговора између окривљених, као и одређене преписке између окривљених, која грађа на крају није ни коришћена као доказ у овом кривичном поступку, имајући у виду њихово незаконито сачињавање, па како је оштећена у више наврата „подучавана“ од стране службених лица МУП-а, што је и потврдила у својој изјави датој пред замеником ВЈТ-а у Београду, на записнику сачињеном 10.12.2019. године, као и пред Основним судом у Обреновцу на записнику дана 27.04.2020. године, исказ овог сведока је морао бити издвојен из списка предмета.

По налажењу Врховног суда, изнетим наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА се не указује на битну повреду одредаба кривичног поступка (члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП), већ браниоци окривљеног на наведени начин износе оцену исказа сведока оштећене ВВ и полемишу са чињеничним утврђењима суда (члан 440. ЗКП), што, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости због чега је захтев бранилаца окривљеног, у овом делу, оцењен као недозвољен.

Браниоци окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указују и на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП (првостепени суд је утврдио олакшавајуће околности на страни окривљеног, али их је само паушално навео, а другостепени суд

није ценио све околности у поновљеном поступку, због чега одбрана оспорава висину изречену висине кривичне санкције окривљеном), која повреда, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни суд поднети захтев и у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**